

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. června 2017 odvolání obžalovaného **V. K.**, nar. XXXX v XXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2016, č. j. 3T 173/2013 - 695, a rozhodl **takto:**

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného V. K. **zamítá.**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V. K. uznán vinným (pod bodem II.) přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, ve znění zákona účinného do 30.11.2011 a přečinem zjednáni výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tak, že v přesně nezjištěné době od 8.2.2010 do 26.4.2010 ve Znojmě jakožto tajemník Městského úřadu ve Znojmě, člen komise pro otevírání obálek ve veřejných zakázkách na služby v objemu do 2.000.000 Kč a řešitel veřejné zakázky „Auto na rozvoz obědů pro Centrum sociálních služeb Znojmo p.o.“, ve které byl schválen jako vítěz uchazeč L. S. - autoprodejna, IČ: 101 085 56, a to pod bodem č. 5858-1 usnesení Rady Města Znojma č. 112/2010 ze dne 8.2.2010 s nabídkou na dvě vozidla tov. zn. ŠKODA ROOMSTER Praktik 1.2 12V 51kW, s cenovou nabídkou ve výši 229.936,- Kč vč. DPH za jedno vozidlo, kdy druhým uchazečem byla společnost RM SERVIS, s.r.o. KONCESIONÁŘ PEUGEOT pobočka Znojmo, Kotkova 10 669 02 Znojmo s nabídkou na vozidla tov. zn. PEUGEOT Partner Furgon L1 1,6 66 kW, s cenovou nabídkou 288.511,-Kč vč. DPH, po dohodě s L. S., spolumajitelem předmětné firmy L. S. – autoprodejna, poté, co tato vozidla byla Centrem sociálních služeb p.o. (dále jen „CSS“) odmítnuta s tím, že nesplňují předem stanovený požadavek na objem minimálního nákladového prostoru v objemu 2,7 m³, v rozporu se zásadami podle § 6 zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, a také v rozporu s čl. III odst. 4 tehdy platných „Zásad pro zadávání veřejných zakázek č. 3/2007“ schválených Radou Města Znojma usnesením č. 12/2007 dne 12.3.2007 (dále jen „Zásady č. 3/2007“) pro zadávání veřejných zakázek zadavatele Města Znojma, instruoval a umožnil L.u Suchému jménem jeho firmy dodatečně předložit nabídku na dvě vozidla tov. zn. VW CADDY-KARSTEN BASIS SG5, každé v hodnotě 350.164,50,-Kč vč. DPH, namísto původní vítězné nabídky na dvě vozidla tov. zn. ŠKODA ROOMSTER Praktik 1.2 12V 51kW

s cenovou nabídkou ve výši 229.936,-Kč vč. DPH, která již stanovenému požadavku na objem minimálního nákladového prostoru vyhovovala, a to aniž by bylo vypsáno výběrové řízení znovu, a poté dne 26.4.2010 předložil ke schválení Radě Města Znojma návrh na revokaci části usnesení č. 112/2010 v bodě 5858-1 toliko s tím, že v tomto usnesení došlo k chybě při zápisu, když byla schválena 2 auta na rozvoz, ale v zápise bylo uvedeno jenom 1 auto, což Rada Města Znojma schválila, aniž by radu informoval o tom, že došlo i ke změně typu vybraného vozidla a tím i jeho ceny, nejen ke změně v počtu vozidel a následně sdělil dne 27.4.2010 telefonicky L. S., že rada schválila dvě auta VW Caddy a může začít jednat s CSS a pak dne 28.4.2010 telefonicky L.S. instruoval, aby mu dodatečně písemně dodal nabídku právě na vozidla VW Caddy, neboť tato vozidla vůbec předmětem nabídky v této veřejné zakázce nebyla, kdy následně ze strany CSS byla vozidla to. zn. VW CADDY-KARSTEN BASIS SG5 dne 5.5.2010 objednána a dne 30.6.2010 fakturami č. FV 10 10164 a č. FV 10 10165 i fakturována a uhrazena, tedy jako tajemník Městského úřadu ve Znojmě předložil k hlasování, resp. přijetí, záměrně vadný návrh, neboť byl tento návrh nevhodný, čímž porušil povinnosti vyplývající z jeho postavení tajemníka městského úřadu, tedy úředníka územního samosprávného celku, stanovené v § 16 odstavec 1 písmeno f) zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, neboť při rozhodování v oblasti hospodaření s majetkem územního samosprávného celku ve smyslu § 38 a násl. a § 85 zákona č. 128/2000, o obcích (obecní zřízení), k čemuž byl z titulu svého postavení dle § 110 odstavec 4 obecního zřízení oprávněn, vědomě nejednal nestranně. Obžalovanému Ing. V. K. byl podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Podle § 67 odstavec 1 trestního zákoníku ve spojení s § 68 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb po 1000 Kč, celkem tedy jednostopadesát tisíc Kč. Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven se náhradní trest odnětí svobody ve výměře šesti měsíců.

Naproti tomu byli obžalovaní Ing. V. K. a Z. K. podle § 226 písmeno b) trestního řádu zproštěni obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství ve Znojmě ze dne 27.9.2013, č.j. ZT 80/2013-92 pro skutek spočívající v tom, že Z. K. jako člen zastupitelstva Města Znojma, V. K. jako tajemník Města Znojma a P. K. jako strážník Městské policie Znojmo, pověřený plněním některých úkolů při řízení městské policie Znojmo, který byl obžaloby již pravomocně zproštěn rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 23.4.2015, č.j. 3T 173/2013 - 465 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3.9.2015, č.j. 8 To 315/2015-528, v úmyslu zabránit řádnému projednání přestupku ve správním řízení a případnému uložení sankce nepředali k vyřízení níže uvedený přestupek, a to v rozporu s ustanovením § 2 písm. b), § 10 odst. 2, odst.3 zákona č.553/1991 Sb. o obecní policii a dále v rozporu s § 110 odst. 2 zákona č.128/2000 Sb. o obcích, když MUDr. Z. K. dne 13.9.2010 ve 14.26 hodin telefonicky požádal tehdejšího tajemníka Městského úřadu ve Znojmě Ing. V. K., aby zařídil stornování výzvy pro pachatele přestupku, která byla dne 6.9.2010 vypsána Městskou policií Znojmo pro řidiče vozidla tovární značky Peugeot 207, registrační značky 6B1 5795 za parkování na chodníku na ulici Gagarinova ve Znojmě před domem číslo 5 s odůvodněním, že řidič tohoto vozidla tam tehdy nakládal babyčku a vezl ji k K. do ordinace, kdy V. K. dne 13.9.2010 v 14.37 hodin telefonicky kontaktoval tehdejšího strážníka Městské

policie Znojmo pověřeného plněním některých úkolů při řízení Městské policie Znojmo, P. K., a sdělil mu, že na ulici Gagarinova ve Znojmě stálo vozidlo 6B1 5795 a chce, aby to v případě, že to ještě jde, hodil P. K. do koše, rovněž s odůvodněním, že tak řidič nakládal svoji babičku, což P. K. učinil, protože v evidencích Městské policie Znojmo není žádný záznam, že by byl pachatel uvedeného přestupku postížen uložením blokové pokuty, že by byl přestupek vyřízen domluvou nebo že by ve věci bylo učiněno oznámení přestupku ke správnímu orgánu Odboru dopravy Městského úřadu ve Znojmě, v čemž bylo u obžalovaného V. K. spatřováno spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, ve znění zákona účinného do 30.11.2011, a u obžalovaného Z. K. spáchání návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoba podle § 24 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku k § 329 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, ve znění zákona účinného do 30.11.2011, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Proti rozsudku podal včas odvolání obžalovaný V. K., které směřovalo do jeho odsuzující části, a to výroku o vině i trestu.

Obžalovaný Ing. V. K. v písemném odůvodnění odvolání, které vypracoval jeho obhájce JUDr. Michael Bartončík, Ph.D. vytýkal soudu prvního stupně, že zjištěný skutkový stav neodpovídá provedenímu dokazování, že nezohledňuje roli ředitelky Centra sociálních služeb, zejména pak její pravomoci a kompetence, když byla jedinou osobou vybavenou příslušnými kompetencemi objednat a koupit vozidla pro Centrum sociálních služeb. Předmětné rozhodnutí rady mělo pouze doporučující charakter a nebylo pro ředitelku závazné ani příkazující. V kontextu doporučující povahy rozhodnutí rady zcela postrádá význam předpoklad soudu prvního stupně o vložení „dodatečné“ nabídky do výběrového řízení až po realizaci revokačního usnesení. Nehledě na to, že z provedenímu dokazování nevyplývá jediná indicie svědčící o doplnění nabídky. Pokud soud prvního stupně vychází při zjištění skutkového stavu dále z přehraných záznamů o telekomunikačním provozu, vůbec nebyl vzat v úvahu jakýkoliv jiný možný skutkový děj, než tvrzený obžalobou. Také soudem tvrzenému skutkovému ději neodpovídá ani konečná část časové řady, kdy tzv. odposlechy komunikace mezi ním a p. S. jsou až ze dnů následujících revokačnímu usnesení rady. Měl také za to, že při jednání popsaném pod bodem II. rozsudku nemohl jednat nevhodně, neboť k takovému jednání by došlo, jestliže by ředitelce CSS asistoval při koupi nevyhovujícího vozidla. Ze shora uvedených důvodů pak obžalovaný dovedl, že provedené dokazování neodpovídá soudem zjištěnému stavu, protože je nesprávně právně posouzen. Pro případ, že by se odvolací soud neztotožnil s touto odvolací argumentací, vytýkal soudu prvního stupně rovněž uložení nepřiměřeného trestu. V této souvislosti poukázal na to, že nebylo přihlédnuto k několika významným skutečnostem, když soud prvního stupně adekvátním způsobem nerefletoval skutečnost, že jej nyní odsuzoval za spáchání jednoho skutku, místo dvou skutků, za něž jej odsoudil původním rozsudkem. Měl za to, že soud prvního stupně nedostatečně понížil trest odnětí svobody toliko o dva měsíce a peněžitý trest ponechal v původní výši, když nepřihlédl k tomu, že v této věci od vydání prvního rozsudku v této věci do vydání předmětného rozsudku uplynula doba více než 1,5 roku. Stejně tak soud prvního stupně nepřihlédl k celkové délce trestního řízení překračující dobu čtyř let, nemluvě o době údajného spáchání protiprávního jednání, k němuž mělo dojít v I. pololetí roku 2010, tj. ke dni vydání rozhodnutí po více než 6 letech. Závěrem pak upozornil na zřejmou písařskou chybu obsaženou ve výroku o trestu odnětí svobody, v němž soud prvního stupně uvádí výměru 10 měsíců číslem, kdežto slovy výměru

dvanácti měsíců. O tom, že by se mělo jednat pouze o formální nesrovnalost, svědčí protokol z hlavního líčení ze dne 9.11.2016, při kterém soud vyhlásil rozsudek s výměrou trestu odnětí svobody v délce deseti měsíců. Z důvodů podrobně rozvedených v podaném odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a sám rozhodl tak, že jej obžaloby v celém rozsahu zproští z důvodů uvedených v ust. § 226 písm. b) trestního řádu.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal všechny výroky odsuzující části napadeného rozsudku, neboť do jeho všech částí odvolání obžalovaného směřovalo. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

Po přezkoumání došel odvolací soud k závěru, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanovením trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaných na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

V dané věci bylo již dříve meritorně rozhodováno, a to rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 23.4.2015, č.j. 3T 173/2013-465, který nabyl právní moci dne 3.9.2015 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3.9.2015, č.j. 8To 315/2015-528. Z hlediska nynějšího přezkumu, pouze odsuzující části napadeného rozsudku, je třeba dále zmínit, že pod bodem II. byl obžalovaný K. uznán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, ve znění zákona účinného do 30.11.2011 a přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku.

Proti citovanému rozhodnutí podal obžalovaný dovolání a Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 11. 5. 2016 sp. zn. 5 Tdo 279/2016 zrušil jednak usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2015, sp. zn. 8 To 315/2015, a jednak jemu předcházející rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 23. 4. 2015, sp. zn. 3 T 173/2013, ve výrocích o vině a trestech. Podle [§ 265k odst. 2](#) trestního řádu byla zrušena také všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle [§ 265l odst. 1](#) trestního řádu bylo Okresnímu soudu ve Znojmě přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Ve svém rozhodnutí, v té části, která se týkala nyní přezkoumávané odsuzující části, dovolací soud konstatoval, že obžalovaný se měl dopustit přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle [§ 329 odst. 1 písm. a\)](#) trestního zákoníku skutkem popsáním pod bodem I./2. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně. K tomu soud prvního stupně uvedl pouze to, že obžalovaný jednal v rozporu se zásadami obsaženými v ustanovení [§ 6](#) zákona č. [137/2006 Sb.](#), o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a čl. III odst. 4 Zásad pro zadávání

veřejných zakázek zadavatele města Znojma č. 3/2007. V tomto případě ovšem soudy nižších stupňů nepoukázaly na žádné konkrétní ustanovení zákona či jiného právního předpisu, z kterého by vyplývala nějaká pravomoc obviněného jako tajemníka městského úřadu ve vztahu k zadávacímu řízení týkajícímu se dané veřejné zakázky a v rozporu s nímž měl vykonávat takovou pravomoc. Z uvedeného hlediska je totiž nepostačující odkaz na ustanovení [§ 6](#) zákona č. [137/2006 Sb.](#), o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, které obsahuje obecné zásady postupu zadavatele veřejné zakázky (transparentnost, rovné zacházení, zákaz diskriminace atd.), ale nikterak nevymezuje konkrétní práva a povinnosti, jež by byly charakteristické pro výkon pravomoci určité úřední osoby. Na druhé straně soud prvního stupně vůbec neuvažoval o možnosti, že obžalovaný jako tajemník Městského úřadu Znojmo mohl porušit ustanovení [§ 16 odst. 1 písm. f\)](#) zákona č. [312/2002 Sb.](#), o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je úředník územního samosprávného celku (kterým je i tajemník městského úřadu – viz [§ 2 odst. 7](#) citovaného zákona) povinen jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování. Přitom podle obecního zřízení lze v určitých případech zahrnout pod pojem „pravomoc“ též rozhodování v oblasti hospodaření s majetkem územního samosprávného celku ([§ 38 a násl.](#), [§ 85](#) obecního zřízení), ačkoliv obecní zřízení výslovně nestanoví žádná práva a povinnosti tajemníka obecního (městského) úřadu při nakládání s majetkem obce (města). Tajemník však může rozhodovat o tomto majetku v souvislosti s plněním úkolů uvedených v ustanovení [§ 110 odst. 4](#) obecního zřízení (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 8. 2010, sp. zn. [5 Tdo 733/2010](#)). Nejvyšší soud měl za to, že obžalovaný jako tajemník Městského úřadu Znojmo se tedy mohl dopustit trestného činu tím, že záměrně předložil vadný (resp. nevhodný) návrh usnesení Radě města Znojma k přijetí, resp. hlasování. Takové předložení by pak mohlo být samostatnou trestněprávně relevantní příčinou, přičemž následný vývoj příčinné souvislosti vedoucí ke škodlivému následku by musel být zahrnut zaviněním obviněného alespoň v hrubých rysech, a to v případě, jestliže obviněný počítal s tím, že hlasujícím členům rady zůstane protiprávnost, nevhodnost či jiná vada jeho návrhu skryta. Ze všech výše konstatovaných důvodů proto Nejvyšší soud shledal opodstatněnou námitku obžalovaného, jimiž zpochybnili naplnění znaků skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle [§ 329 odst. 1](#) trestního zákoníku, resp. návodu k němu.

K trestnému činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě pak dovolací soud se vyjádřil k námitce obžalovaného, že nebyla naplněna objektivní stránka skutkové podstaty přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky podle [§ 256 odst. 1](#) trestního zákoníku následujícím způsobem. Tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, s veřejnou soutěží nebo veřejnou dražbou v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch zjedná některému dodavateli, soutěžiteli nebo účastníku dražby přednost nebo výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů nebo soutěžitelů. Zadávací řízení je upraveno zákonem č. [137/2006 Sb.](#), o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Zadáním veřejné zakázky je rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uzavření smlouvy s vybraným uchazečem uskutečněné v zadávacím řízení. Zadáváním veřejné zakázky se rozumí závazný postup zadavatele podle citovaného zákona v zadávacím řízení, jehož účelem je zadání veřejné zakázky, a to až do uzavření smlouvy nebo do zrušení zadávacího řízení. Pokud jde o zadávání veřejné zakázky, jednání pachatele podle [§ 256 odst. 1](#) tr. zákoníku spočívá ve zjednání

přednosti nebo výhodnějších podmínek některému dodavateli (uchazeči o určitou veřejnou zakázku) na úkor jiných dodavatelů (uchazečů o tutéž veřejnou zakázku). Předností je tu jakékoliv zvýhodnění některého dodavatele, pokud jde o časový předstih. Výhodnějšími podmínkami jsou jakékoliv jiné podmínky, které preferují některého či některé dodavatele před ostatními. Může to být např. u zadávacího řízení stanovení výhodnějšího způsobu podání nabídky pro některého dodavatele (uchazeče), sdělení mu určitých bližších podmínek nebo realizačních či cenových nabídek jiných dodavatelů apod. Kromě úmyslného zavinění se zde vyžaduje úmysl pachatele způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch (tzv. druhý úmysl). Ke způsobení škody ani k opatření prospěchu tedy nemusí dojít, postačí i neúspěšná snaha pachatele v tomto směru. Trestní zákoník zde předpokládá úmysl způsobit majetkovou škodu nebo získat majetkový prospěch, jejichž minimální výše není stanovena žádnou konkrétní dolní hranicí. Pachatelem tohoto trestného činu může být kterákoliv fyzická nebo právnická osoba.

Dovolací soud poukázal na to, že vyplývá z rozhodných skutkových zjištění popsaných pod bodem I./2. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a z jeho následného odůvodnění, že obžalovaný v přesně nezjištěné době od 8. 2. 2010 do 26. 4. 2010 ve Znojmě jako tajemník Městského úřadu Znojmo, člen komise pro otevírání obálek ve veřejných zakázkách na služby v objemu do 2 000 000 Kč a řešitel veřejné zakázky „Auto na rozvoz obědů pro Centrum sociálních služeb Znojmo, p. o.“, ve které byl schválen jako vítěz uchazeč S., autoprodejna, poté, co byla vozidla, jejichž nákup byl předmětem veřejné zakázky, odmítnuta Centrem sociálních služeb Znojmo, p. o., s tím, že nesplňují požadavek na objem nákladového prostoru, v rozporu se zásadami podle [§ 6](#) zákona č. [137/2006 Sb.](#), o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a čl. III odst. 4 Zásad pro zadávání veřejných zakázek č. 3/2007 zadavatele města Znojma instruoval a umožnil L.u Suchému dodatečně předložit nabídku na jiná vozidla namísto původní nabídky, která již odpovídala stanovenému požadavku na objem nákladového prostoru, ale za výrazně vyšší cenu (vyšší než byla nabídka druhého uchazeče), a to aniž by bylo vypsáno nové výběrové řízení. Poté obviněný předložil Radě města Znojma ke schválení návrh na revokaci části usnesení, jímž byl schválen výsledek výběrového řízení pro původní nevyhovující vozidla, s tím, že došlo k chybě, když byla schválena dvě vozidla, ale v zápise bylo uvedeno jen jedno, aniž by Radu města Znojma informoval, že došlo i ke změně typu a ceny vozidla. Následně obviněný dne 27. 4. 2010 telefonicky sdělil L. S. , že může začít jednat s Centrem sociálních služeb Znojmo, p. o., a instruoval ho, aby mu dodatečně písemně dodal nabídku na nové typy vozidel, které vůbec nebyly předmětem původní nabídky. Tato vozidla byla následně objednána, dodána a jejich cena uhrazena. Na základě výše uvedených skutečností vylovil dovolací soud, že nemá pochybnosti o tom, že se obžalovaný dopustil přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky podle [§ 256 odst. 1](#) trestního zákoníku, a nemohl akceptovat opačné tvrzení obžalovaného, jímž zpochybnil zejména naplnění objektivní stránky tohoto přečinu. Obžalovaný totiž porušil své povinnosti vztahující se k přípravě podkladů pro rozhodnutí Rady města Znojma, protože neoprávněně zasáhl do zmíněného zadávacího řízení v rozporu s ustanovením [§ 6](#) zákona č. [137/2006 Sb.](#), o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, i se Zásadami pro zadávání veřejných zakázek č. 3/2007 zadavatele města Znojma. Přitom obžalovaný manipuloval s podklady, které předkládal Radě města Znojma, a jejím členům nesdělil, že revokujícím usnesením se nemění pouze počet vozidel, ale i typ vozidel a jejich cena, která byla v porovnání s cenou druhého uchazeče vyšší. Obžalovaný tím současně zajistil uchazeči L.u Suchému výhodnější podmínky, když mu na

základě telefonického rozhovoru umožnil učinit dodatečnou nabídku, která již vyhovovala zadání veřejné zakázky, ovšem cenově byla méně výhodná než nabídka konkurenčního dodavatele. Dovolací soud v této souvislosti zdůraznil, že obžalovanému tedy není kladeno za vinu, že nevyřadil nevyhovující nabídku uchazeče L.S. na vozidla tov. zn. Škoda Roomster, ani to, že by ovlivnil vypsání výběrového řízení či výběr dodavatelů, neboť toto bylo důsledkem nepozornosti členů hodnotící komise. Stejně tak není činěn odpovědným za rozhodnutí Rady města Znojma. Obžalovaný se pak dopustil uvedené manipulace nepochybně v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, neboť tak učinil ještě před uzavřením smlouvy na její realizaci, a to v okamžiku, kdy teprve Rada města Znojma rozhodovala na základě doporučení hodnotící komise o výběru nejvhodnější nabídky. Přitom, jak již bylo uvedeno výše, zadáváním se podle [§ 17 písm. m\)](#) zákona č. [137/2006 Sb.](#), o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, rozumí závazný postup zadavatele v zadávacím řízení, jehož účelem je zadání veřejné zakázky, a to až do uzavření smlouvy nebo do zrušení zadávacího řízení. Nejvyšší soud se dále ztotožnil se závěry soudů nižších stupňů, že záznamem telekomunikačního provozu ve spojení s provedenými listinami a po zhodnocení svědeckých výpovědí byla jednoznačně vyvrácena obhajoba obžalovaného, podle níž se údajně uchazeč L. S. přihlásil do zadávacího řízení s kompletním sortimentem, nikoliv s konkrétními typy vozidel. To ostatně odporuje i zadávací dokumentaci a vyhodnocovací tabulce hodnotící komise, kde je přímo uvedeno označení motorového vozidla a jeho další parametry (viz č. L. 228 a násL. trestního spisu).

Pokud jde o subjektivní stránku přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle [§ 256 odst. 1](#) trestního zákoníku, dovolací soud konstatoval, že soud prvního stupně dovedl u obžalovaného přímý úmysl, neboť chtěl porušit postupy dané Zásadami pro zadávání veřejných zakázek č. 3/2007 zadavatele města Znojma, přičemž jeho úmysl směřoval zároveň k opatření neoprávněného prospěchu jiné osobě (tj. dodavatele L.S.), a to prospěchu, na který by jinak neměla právo. Byl zde tedy dán i obžalovaným zpochybněný motiv či tzv. druhý úmysl. V této souvislosti pak dovolací soud poznamenal, že z hlediska zavinění pak zde postačilo, jestliže obžalovaný jednal v úmyslu opatřit L. S. prospěch, aniž by současně muselo být jeho úmyslem způsobení škody jinému. Nicméně skutečná škoda následně vznikla městu Znojmo, neboť to mohlo získat vyhovující vozidla za výrazně nižší cenu, kdyby obžalovaný negativně neovlivnil průběh a výsledky zadávacího řízení. Námitka obžalovaného, že trestní stíhání L.S. za poskytnutí úplatku bylo zastaveno, pak není pro nyní posuzovanou trestní věc nikterak relevantní, a to ani ve vztahu k získanému prospěchu tohoto podnikatele. Uvedené skutečnosti tak dle dovolacího soudu vyvrací tvrzení obžalovaného, podle něhož skutek popsáný pod bodem I./2. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, pokud jde o naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle [§ 256 odst. 1](#) trestního zákoníku, není trestným činem. Výrok o něm sice musel být zrušen, ale to jen z důvodu posouzení tohoto skutku v jednočinném souběhu s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby podle [§ 329 odst. 1 písm. a\)](#) trestního zákoníku, ohledně něhož Nejvyšší soud zjistil nedostatky v právní kvalifikaci. Proto zčásti zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu ve Znojme ve výrocích o vině a trestech pod bodem I. a Okresnímu soudu ve Znojme, přikázal nové projednání a rozhodnutí věci. Dovolací soud pak mimo jiné ve vztahu k obžalovanému V. K. uložil soudu prvního stupně se náležitě vypořádat s právním posouzením obou skutků původně obsažených pod body I./1. a I./2. ve výroku o vině ve zrušeném rozsudku soudu prvního stupně. Přitom zdůraznil, že je soud

nižšího stupně vázán právním názorem Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 trestního řádu ohledně předpokladů k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a b) trestního zákoníku, resp. návodu k němu.

Soud prvního stupně po novém projednání věci, v intencích závěrů dovolacího soudu, konstatoval, že stěžejní pro objasnění skutkového stavu byly záznamy telekomunikačního provozu, které byly pořízeny původně v jiné věci obžalovaného K., která je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 50T 6/2012. Byl do odůvodnění rozsudku doslovně přepsány odposlechy ze dne 27.4.2010 a 28.4.2010 mezi obžalovaným K. a svědkem L. S.. Zdůraznil, že provedených dokazování, zejména z listinných důkazů, byly zjištěny tyto skutečnosti, které nejsou rozporovány ani obhajobou. Na základě požadavku Centra sociálních služeb Znojmo, příspěvkové organizace, ze dne 8.1.2010 bylo vypsáno výběrové řízení na dodání 2 ks aut na rozvoz obědů (č.L. 224) s požadavkem na minimální nákladový prostor 2,70m³, samo centrum oslovilo tři firmy (č.L. 153). Dle záznamu o otevírání obálek s nabídkami (č.L. 226), který byl vypracován komisí pro otevírání obálek, byly popsány tyto nabídky: nabídka č. 1 od společnosti RM SERVIS, s.r.o. ve výši 288.511 Kč vč. DPH, objem nákladového prostoru 3,3m³, nabídka č. 2 od společnosti L. S. – autoprodějna ve výši 229.936 Kč, objem nákladového prostoru 1.900 l (tedy 1,9m³), kdy pod touto nabídkou byla uvedena poznámka, že nabízený vůz nesplňuje požadovaný objem. Členové komise pro posouzení a hodnocení nabídek (členem této komise tajemník není a nehlasuje) pak vyplnili pořadí své volby vítěze do vyhodnocovací tabulky na zakázku – jednotliví členové komise každý sestavili pořadí (č.L. 228-235). Tajemníkem pak byla vypracovaná zpráva pro jednání rady města ze dne 8.2.2010 s návrhem usnesení, že se schvalují výsledky výběrového řízení a doporučení výběrové komise u veřejných zakázek (č.L. 240). Dle zápisu ze zasedání Rady Města Znojma ze dne 8.2.2010 (č.L. 243) Rada města schvaluje výsledky výběrového řízení a doporučení výběrové komise u veřejných zakázek – Auto pro rozvoz obědů, vítěz VŘ L. S., o čemž bylo vypracováno usnesení rady č. 112/2010 ze dne 8.2.2010 (č.L. 245). Dle zápisu z rady města ze dne 26.4.2010 uvedl tajemník, že v bodě 5858/1 došlo k chybě při zápisu, protože rada města schválila 2 auta na rozvoz, ale v zápise bylo uvedeno jenom 1 auto, tímto se to napravuje a schvalující se „2 auta, vítěz L. S.“, ostatní části usnesení zůstávají výslovně beze změny. Následně dne 5.5.2010 byly sepsány závazné objednávky vozidel (č.L. 251, 252), vystaveny faktury na příjemce CSS (č.L. 253, 254) s cenou 350.164,50 Kč, celkem tedy 700.329 Kč.

Z daného vyplývá, že doporučení hodnotící komise rada města schválila. Mezi tímto schválením a následnými závaznými objednávkami však do daného procesu zasáhl obžalovaný K., kdy po schválení revokujícího usnesení radou dne 26.4.2010, telefonicky následující den, tedy 27.4.2010, kontaktoval vítěze zadávacího řízení pana S., kdy mu výslovně sdělil, že schváleny jsou dva vozy zn. Caddy a v dalším telefonátu z následujícího dne výslovně uvádí, že vozidla zn. Caddy v nabídce nebyla a on potřebuje bližší údaje k vozu, aby to do nabídky doplnil. Tímto pořízeným záznamem telekomunikačního provozu ve spojení s provedenými listinami a po zhodnocení svědeckých výpovědí je jednoznačně vyvrácena obhajoba obžalovaného K., že firma pana S. se do zadávacího řízení přihlásila s kompletním sortimentem. Tuto skutečnost popřel sám svědek S. a vyplývá i z listin, kdy ve vyhodnocovací tabulce, která se předkládá členům hodnotící komise, je uvedeno přímo označení auta, jeho cena a parametry, nikoli pouze společnost, která vozy dodá (č.L. 228 a násL.).

Po provedeném dokazování a jeho zhodnocení dospěl soud prvního stupně k závěru, že obžalovaný K. právě v této přípravné fázi vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, kdy porušil, resp. obešel zásady pro zadání veřejných zakázek, a v této podobě zneužil svojí pravomoci tajemníka městského úřadu. Bylo prokázáno, že manipuloval s předloženými nabídkami v tom směru, že v okamžiku, kdy mu ze strany CSS bylo sděleno, že vítězné vozidlo nesplňuje danou podmínku na objem nákladového prostoru, což byla výslovná podmínka již v zadání, nejen že na toto neupozornil radu města, když jí předkládal revokované usnesení ohledně změny počtu vozidel, ale změnil obsah vítězné nabídky, kdy instruoval L.S. k dalším jednáním s CSS o koupi vozidel zn. Caddy. Tyto instrukce sice obžalovaný udělil svědku S. až po posledním jednání rady o této otázce, ale je zřejmé, že již před druhým jednáním rady dne 26.4.2010 věděl, že schválená vozidla zn. Roomster jsou nevyhovující a že Centru sociálních služeb vyhovují jiná vozidla, na která se byli podívat a která jejich požadavky splňují, což vyplynulo ze svědecké výpovědi ředitelky E., která uvedla, že věc řešila s tajemníkem. Obžalovaný však radě města, jako orgánu, které rozhoduje o vítězi zadávacího řízení, v tomto směru neposkytl žádné informace. Soud mu neklade za vinu, že nevyřadil nabídku firmy S. na vozidla zn. Roomster, ani že ovlivnil vypsání výběrového řízení či výběr dodavatelů. Důsledkem nepozornosti členů hodnotící komise bylo, že vybrali vozidlo, které nesplňuje předepsané požadavky a že se řídili pouze nejnižší cenou.

Stejně tak soud prvního stupně vyslovil souhlas s obžalovaným, že nenese žádnou odpovědnost za rozhodnutí rady, ale jeho protiprávní jednání spočívalo v tom, že své povinnosti vztahující se k přípravě podkladů pro rozhodnutí vykonával takovým způsobem, že zneužil svoji pravomoc, kdy do zadávacího řízení zasáhl v rozporu s metodikou města. Soud prvního stupně v této souvislosti poukázal, že tajemník města je úředníkem územního samosprávného celku (dle § 2 odstavec 7 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků), jeho postavení je oproti jiným úředníkům výsadní. Jako takový se tedy musí řídit uvedeným zákonem č. 312/2002 Sb., mimo jiné ustanovením § 16 odstavec 1 písmeno f), podle kterého je povinen jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování. Ačkoli zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) výslovně nestanoví žádná práva a povinnosti tajemníka městského úřadu při nakládání s majetkem města, může tajemník o tomto majetku rozhodovat v souvislosti s plněním úkolů uvedených v ustanovení § 110 odstavec 4 obecního zřízení (což bylo již judikováno v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11.8.2010, sp.zn. 5Tdo 733/2010). V tomto směru také soud prvního stupně upravil skutkovou větu oproti podané obžalobě, včetně doplnění uvedeného zákonného ustanovení zákona o úřednících územních samosprávných celků, které obsahuje odkaz na konkrétní ustanovení zákona, které obžalovaný porušil, aby bylo zcela zřejmé, že obžalovaný K. byl shledán vinným za to, že jako úřední osoba, tedy tajemník města, nepostupoval při výkonu své pravomoci nestranně, ale naopak vědomě a účelově a neoprávněně zasáhl do zadávacího řízení, za jehož přípravu byl odpovědný, když manipuloval s podklady, které předkládal radě města tím, že radním, jako členům výběrové komise, resp. radě, jako orgánu, který přijímá rozhodnutí, nesdělil, že se nemění pouze počet aut, ale i typ, včetně ceny, která by již v porovnání s cenou druhého uchazeče zadávacího řízení neobstála, čímž zároveň zajistil společnosti svědka S. v zadávacím řízení výhodnější podmínky. Toto porušení pravomocí tajemníka vystupovat nestranně a hospodárně, tedy předložení nevhodného návrhu pak vedlo k jeho přijetí, neboť z podkladů předložených tajemníkem radě, což byl návrh na revokaci usnesení, kterým měl být změněn pouze počet vozidel, ale

nevyplývala z něj i změna typu a ceny vozidla, když právě předložení takových podkladů je plně v kompetenci tajemníka, který však radní na tuto skutečnost vůbec neupozornil, kdy pouze uvedl, že se mění počet vozidel, pak vedlo k tomu, že bez toho, aniž by o tom hodnotící komise věděla, řekl vítězi, firmě S., ať CSS dodá vozidla, která však vybrána odpovědným orgánem, tedy radou, nebyla. Tedy tento následek, který byl podepsání nehospodárné smlouvy, je v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, přičemž tento celý děj je pokryt zaviněním obžalovaného, neboť věděl, že radním zůstane tato změna skryta, neboť ji v předložených podkladech neuvedl a nikterak radu neupozornil také i na změnu typu vozidla a cenu, a s tímto byl minimálně srozuměn, tedy jednal minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku. Tento úmysl prokazuje nejen to, že radu v předložených podkladech, za které nesl odpovědnost, neseznámil plně s obsahem návrhu na revokaci usnesení, ale zejména to, co následně sdělil svědku S., kdy z jejich rozhovoru jednoznačně vyplývá, že si byl vědom toho, že vozidlo Caddy v nabídce předložené firmou S. nikdy nebylo.

K odvolacím námitkám obžalovaného je třeba opětovně (jako v minulém rozhodnutí odvolacího soudu) uvést, že obžalovaný v podaném odvoláních v podstatě předkládal svůj náhled na hodnocení celé důkazní situace. K tomu musí ovšem v obecné rovině odvolací soud konstatovat, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, který je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady, orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materie k němu se vztahující. Hodnocení důkazů je bytostným právem soudu prvního stupně a odvolací soud do tohoto hodnotícího procesu může zasahovat jen velmi omezeně. Obecně možno konstatovat, že dokonce ani za situace, pokud není skutečný stav správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nebyly správně hodnoceny důkazy, nemůže nalézacímu soudu ukládat, jak má provedené důkazy hodnotit, ale může toliko uvést, v jakém směru má být případně důkazní řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat, zásadně však nesmí k samotnému způsobu hodnocení důkazů nalézacím soudem udělovat tomuto soudu závazné pokyny. Koneckonců i aktuální judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů nalézacím soudem lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů.

Jestliže pak obžalovaný v podaném odvolání opakoval, že soud prvního stupně nezohledňuje roli ředitelky Centra sociálních služeb, zejména pak její pravomoci a kompetence, když byla jedinou osobou vybavenou příslušnými kompetencemi objednat a koupit vozidla pro Centrum sociálních služeb, tak k tomu odvolací soud uvádí, že i touto otázkou se soud prvního stupně zabýval, když vyslechnul u hlavního líčení jako svědkyni J.E.. Z obsahu její svědecké výpovědi pak bylo zjištěno, že sice konečnou objednávku vozidel tajemníkovi nepředkládala, že samotný nákup byl v její kompetenci, **ale až po projednání věci radou.**

Soud prvního stupně, pak při vázanosti právním názorem Nejvyššího soudu ([§ 265s odst. 1](#) trestního řádu, dospěl k jedinému správnému závěru, že to byl obžalovaný, který svým jednáním tak naplnil všechny objektivní i subjektivní znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, kdy jako úřední osoba vykonával svoji pravomoc způsobem

odporujícím jinému právnímu předpisu, konkrétně jednal vědomě nestranně v rozporu s jeho povinnostmi tajemníka městského úřadu, jak mu toto ukládá § 16 odstavec 1 písmeno f) zákona o úřednících územních samosprávných celků, při rozhodování v oblasti hospodaření s majetkem města, což v jeho případě zahrnovalo přípravu podkladů pro rozhodování o majetku města. Svým jednáním zároveň naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě, kdy i v tomto případě jednal minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 písmeno b) trestního zákoníku, neboť věděl, že porušením normy, tedy metodiky města, která stanovuje pravidla a postup může dojít k opatření neoprávněného prospěchu jiné osobě, na které by tato osoba neměla právo, což je zřejmé ze způsobu, jakým umožnil L. S. dodatečnou změnu nabídky. Obžalovaný K. danou situaci neřešil zákonným způsobem, byť jako tajemník města měl znalosti o postupech v rámci zadávacího řízení. Svým jednáním porušil zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob a zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné soutěže, zadání veřejné zakázky apod.

Odvolací soud i v nynějším rozhodnutí při svém rozhodování přihlédl k tomu, že od 1. 12. 2011 nabyla účinnosti novela trestního zákoníku provedená zák., č. 330/2011 Sb., kterou ve vztahu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku došlo ke zpřísnění trestní sankce místo dosavadní trestní sazby od tří měsíců do tří let, na trestní sazbu od jednoho roku do pěti let. Podle § 2 odst. 1 trestního zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán a podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Musel tedy odvolací soud zkoumat z hlediska § 2 odst. 1 trestního zákoníku, která právní úprava přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, je pro obžalovaného příznivější. Porovnáním uvedených základních skutkových podstat, včetně sankcí tam obsažených zjistil, že pro obžalovaného není příznivější použití trestního zákoníku účinného v současné době, proto byla trestnost činu posouzena podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán, tj. podle trestního zákoníku účinného do 30. 11. 2011. Výrok o vině byl proto shledán správným.

Při rozhodování o trestu soud prvního stupně nepochybil, jestliže obžalovanému ukládal tresty, přičemž přihlédl k jeho dosavadní trestní i občanské bezúhonnosti, i k tomu, že oproti prvnímu meritornímu rozhodnutí v této věci ukládal trest za menší počet skutků, že oproti vyhlášení prvního rozsudku v této věci uplynula doba více než jednoho roku, která také měla vliv na ukládání mírnějšího trestu. Výměry trestů a jejich druhy, jak byly uloženy již soudem prvního stupně podrobným a velice výstižným způsobem rozebral soud prvního stupně, odvolací soud se s těmito důvody ztotožnil a v celém rozsahu na ně odkazuje.

Na tomto místě je třeba uvést, že obžalovaný přiléhavě upozornil na zřejmou písařskou chybu obsaženou ve výroku o trestu odnětí svobody, v němž soud prvního stupně uvádí výměru 10 měsíců číslem, kdežto slovy výměru dvanácti měsíců. Také odvolací soud má za to, že jde o zřejmou nesprávnost ve smyslu ust. § 131 odst. 1 trestního řádu, kterou bude třeba napravit vyhotovením opravného usnesení.

Ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že námitky obžalovaného uplatněné v podaném odvolání nemohly obstát. Z těchto důvodů odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání obžalovaného Ing. V. K. zamítl jako nedůvodné, neboť rozsudek soudu prvního

stupně, pokud jde o odsuzující výrok o vině a trestu odpovídá zjištěnému skutkovému ději i zákonu.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265 f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-e/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 20. června 2017

JUDr. Vlastimír Čech v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Irena Pospíšilová